

การพัฒนาความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ ตามหลักไตรสิกขาของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

The Development of Self- Discipline in Learning of 5th Grade Students by using Trisikha Principle

พระอภิรักษ์ณเฑาะพโพธิ์^{1*} และศรีสมร พุ่มสะอาด²

Aphilak Naimpho^{1*} and Srisamorn Pumsa-ard²

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

²อาจารย์ประจำ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

¹Master of Education in Curriculum and Instruction Faculty of Education Rangsit University

²Instructor of Education in Curriculum and Instruction Faculty of Education Rangsit University

*Corresponding author, E-mail:Zazx98765@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ โดยจัดการเรียนรู้ตามหลักไตรสิกขา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 2) เพื่อเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ ก่อนเรียนและหลังเรียน ที่จัดการเรียนรู้ตามหลักไตรสิกขา และ 3) เพื่อศึกษาความคงทนของความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ หลังจากจัดการเรียนรู้เสร็จสิ้นแล้ว 1 เดือน ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กำลังเรียน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ใน โรงเรียนกลุ่มศูนย์ กทม. อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา 6 โรงเรียน จำนวน 184 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนชุมชนบ้านประโดก-โคกไผ่ (สถิตยวิริยะคุณ) ที่อยู่ในกลุ่มศูนย์ กทม. จำนวนนักเรียน 32 คน เครื่องมือในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักไตรสิกขา 4 แผน และ 2) แบบวัดความมีวินัยในตนเอง ด้านการเรียนรู้ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ตั้งใจเรียน ตรงต่อเวลา และด้านใฝ่เรียนรู้ เก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยจัดการเรียนรู้ตามหลักไตรสิกขา และให้นักเรียนตอบแบบวัดความมีวินัยในตนเอง ด้านการเรียนรู้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) และเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ก่อนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบค่าที (t – Test)

ผลการวิจัยพบว่า 1) ความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ หลังเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นทุกคน และนักเรียนส่วนมาก (ร้อยละ 71.88%) มีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก (\bar{x} =4.31, S.D.= 0.02) นักเรียนที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามหลักไตรสิกขา มีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้ง 4 ด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือด้าน ใฝ่เรียนรู้ (\bar{x} =4.39, S.D.= 0.10) รองลงมาคือด้านตรงต่อเวลา (\bar{x} =4.38, S.D.= 0.08) และ 3) นักเรียนที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามหลักไตรสิกขามีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้หลังเรียนจบผ่านไป 1 เดือน สูงกว่าหลังเรียนตามแผนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือด้านความรับผิดชอบ (\bar{x} =4.55, S.D.= 0.13) รองลงมาคือด้านตั้งใจเรียน (\bar{x} =4.52, S.D.= 0.10)ซึ่งแสดงว่าความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความคงทน

คำสำคัญ: วินัยในตนเองด้านการเรียนรู้, หลักไตรสิกขา, การจัดการเรียนรู้ตามหลักไตรสิกขา, ความคงทน

Abstract

This is an experimental research and it aims to 1) study self-discipline in learning of 5th grade students by following Trisikha principle learning Management 2) to compare students' self-discipline in learning before and after studying by following Trisikha principle learning Management and 3) to study the persistence of self-discipline in learning after a month of learning process. The population in this study was the 5th grade students studying in the second semester of academic year 2017. There were 184 students from six schools in Bangkok metropolitan area, Muang district, Nakhon Ratchasima province. A specific sample group was 5th grade students from Ban Praduk-KhokPai (Satthi Viriyakun) school. There were 32 students in this research. Research instruments were 1) the four Lesson plans using Trisikha principle learning Management and 2) include four aspects of learning: responsibility, concentration, punctuality and ambition. The data was collected in the form of questionnaires completed by students. The data was analyzed by using percentage (%) mean (\bar{x}) and standard deviation (S.D.). Students' self-discipline in learning before and after studying was also compared by the t-test.

The result shows that 1) self-discipline in learning of all students are increased and most students (71.88%) develop self-discipline in learning in a high level (\bar{x} = 4.31, S.D. = 0.02) 2) Students develop self-discipline in learning after studying by following Trisikha principle learning Management with statistical significance of 0.01 in four aspects. The highest mean is ambition (\bar{x} = 4.39, S.D. = 0.10) and punctuality is (\bar{x} = 4.38, S.D. = 0.08) and 3) Students increase self-discipline in learning after month of studying by following Trisikha principle learning Management which is persistence with statistical significance of 0.05. The highest mean is responsibility (\bar{x} = 4.55, S.D. = 0.13) and the second mean of concentration is (\bar{x} = 4.52, S.D. = 0.10)

Keywords: *Self discipline in learning, Trisikha principle, Trisikha principle teaching Management, persistence*

1. บทนำ

เยาวชนเป็นทรัพยากรของมนุษย์ที่สำคัญของประเทศชาติ จำเป็นที่จะต้องได้รับการพัฒนาให้มีคุณภาพที่เหมาะสม และสอดคล้องกับความต้องการของสังคม และประเทศชาติ ดังนั้นการจัดการศึกษาของชาติจึงได้กำหนดในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2553 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556, น. 132) มาตราที่ 6 กล่าวว่าการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม จริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ซึ่งในการจัดการศึกษาดังกล่าว หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, น. 4) ได้กำหนดหลักการของหลักสูตรที่จะนำมาจัดการศึกษาให้แก่เยาวชนของประเทศชาติให้มีความรู้ทักษะ เศรษฐกิจ และคุณธรรมขั้นพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับการเป็นสากล ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดในการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ซึ่งวิจารณ์ พานิช (2555, น. 16-21) ได้กล่าวว่าครูต้องมีความตื่นตัวและเตรียมความพร้อมในการจัดการเรียนรู้ เพื่อเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียนให้มีทักษะสำหรับดำรงชีวิตในโลกศตวรรษที่ 21 โดยเฉพาะเรื่องทักษะด้านชีวิตและอาชีพในการดำรงชีวิต และทำงานในยุคปัจจุบันให้ประสบความสำเร็จ นักเรียนจะต้องพัฒนาทักษะชีวิตที่สำคัญด้านหนึ่ง คือ ความมีวินัยใน

ตนเอง ด้านการเรียนรู้ ในขณะที่เดียวกันหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551) ได้กำหนดให้จัดการเรียนรู้ให้นักเรียนมีคุณภาพในเรื่องนี้ไว้ในกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ในสาระ 1 ศาสนา ศีลธรรม จริยธรรม มาตรฐาน ส.1.1 ความรู้และความเข้าใจ ประวัติความสำคัญศาสนา หลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ และศาสนาอื่น ๆ มีศรัทธาที่ถูกต้อง

สำหรับความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้มีความสำคัญ และจำเป็นอย่างมากแก่นักเรียน นอกจากจะทำให้เด็กนักเรียนประสบความสำเร็จในการดำรงชีวิต และได้รับการยอมรับ นับถือ ชื่นชมจากบุคคลอื่น ๆ ที่รู้จักแล้วยังส่งผลให้ชุมชน สังคม และประเทศชาติมีความสงบสุขเจริญก้าวหน้า เป็นสังคมที่มีคุณภาพ ดังนั้นจึงควรพัฒนาให้เด็กนักเรียนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ตั้งแต่เด็ก และรักษาไว้อย่างต่อเนื่อง (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูผู้สอนได้สังเกตเห็นพฤติกรรมของนักเรียน พบว่ามีพฤติกรรมไม่สนใจในการเรียนเท่าที่ควร โดยการเข้าชั้นเรียนสายคุยกันระหว่างครูผู้สอนทำการจัดการเรียนรู้ และยังไม่จดบันทึกสาระสำคัญที่ครูสอนและไม่ส่งการบ้านตามที่ครูมอบหมายซึ่งกล่าวได้ว่า เด็กดังกล่าวขาดความมีวินัยในตนเอง โดยเฉพาะในเรื่องพฤติกรรมในด้านการเรียนรู้ที่ควรพัฒนาตามหลักการจุดหมายของหลักสูตรและให้สอดคล้องกับการพัฒนาคนในศตวรรษที่ 21 ในเรื่องความมีระเบียบวินัยในตนเองดังกล่าวแล้วข้างต้นซึ่งสอดคล้องกับ ฌ็อง-ฌัก รูสโซ (2540, น. 13) ได้กล่าวถึงวินัยในตนเองว่าเป็นความสามารถอันเกิดจากตัวบุคคลนั่นเอง ในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนให้เป็นไปตามที่มุ่งหวัง การออกกฎระเบียบจึงควรเป็นกิจกรรมร่วมกันระหว่างผู้บริหาร ครู อาจารย์และนักเรียนเพื่อส่งเสริมประชาธิปไตยและการเคารพสิทธิมนุษยชนในโรงเรียน (ชนิตา รัชกุลพลเมือง, 2557, น. 232) ดังที่(สินีนาน สุทธิจินดา, 2543, น. 35) กล่าวว่า ถ้าคนในสังคมนั้น ๆ มีวินัยในจริยธรรม ซึ่งจะทำให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข การพัฒนาวินัยในตนเองแก่เด็กหรือ เยาวชนจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะจะช่วยให้เด็กหรือเยาวชนรู้จักดำเนินชีวิตของตนอย่างถูกต้อง และไม่สร้างปัญหาให้แก่สังคมที่ตนอยู่และยังช่วยพัฒนาสังคมให้ดีขึ้นอีกด้วยดังนั้นการที่นักเรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนนั้นจะต้องมีระเบียบวินัยต่อหน้าที่การเรียนของตนเป็นสำคัญถ้านักเรียนมีวินัยในตนเองย่อมทำให้สำเร็จในเป้าหมายที่ตนตั้งไว้จากการศึกษาวิจัยพบว่ามีผู้นำหลักไตรสิกขาไปพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย(ประถมศึกษาปีที่ 4-5-6) พบว่า นักเรียนมีวินัยในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในขณะที่ครูและผู้ปกครองมีวินัยสอดคล้องกับ(ภทรยุทธ ภรณ์พินิจ และปาริชาติ จันทร์เพ็ญ, 2559)

ดังนั้นผู้วิจัยสนใจที่จะนำแนวคิดในการจัดการศึกษาตามศตวรรษที่ 21 เน้นพัฒนานักเรียนที่สอนอยู่ให้มีทักษะชีวิตด้านคุณธรรมจริยธรรม ในเรื่องความมีวินัยในตนเองเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับคนในสังคมอย่างมีความสุขและพัฒนาตนเองให้มีคุณภาพ โดยจะทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้ ตามหลักไตรสิกขา เพื่อให้ให้นักเรียนมีความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้มากขึ้น และประสบผลสำเร็จในชีวิตสืบต่อไป

2.วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1 ศึกษาความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ ที่จัดการเรียนรู้ ตามหลักไตรสิกขา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2 เปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ ก่อนเรียนและหลังเรียนที่จัดการเรียนรู้ตามหลักไตรสิกขา

3 ศึกษาความคงทนของความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ หลังจากจัดการเรียนรู้เสร็จสิ้นแล้ว 1 เดือน

3.อุปกรณ์และวิธีการวิจัย

การพัฒนาความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ ตามหลักไตรสิกขาไปดำเนินการดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ศึกษา คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่กำลังเรียน ในปีการศึกษา 2560 ในกลุ่มศูนย์ กทม. ตำบลหมื่นไวย อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา 6 โรงเรียน จำนวน 184 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนชุมชนบ้านประโดก-โคกไผ่ (สถิตยวิริยะคุณ) ซึ่งเลือกโรงเรียนแบบเจาะจง จากที่อยู่ในกลุ่มศูนย์ กทม. จำนวนนักเรียน 32 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ประกอบด้วย

3.2.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา 4 แผน ที่จัดการเรียนรู้ตามหลักไตรสิกขา

3.2.2 แบบวัดความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบวัดพฤติกรรมของนักเรียน 4 ด้าน คือ 1) ความรับผิดชอบ 2) ตั้งใจเรียน 3) ตรงต่อเวลา และ 4) ด้านใฝ่เรียนรู้

3.2.3 การหาคุณภาพของเครื่องมือ แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบวัดความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ ได้รับการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษา จำนวน 3 คน โดยใช้การประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ได้ค่าสอดคล้องของแต่ละรายข้ออยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 สำหรับแบบวัดความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ ของนักเรียนมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.95

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการดังนี้

3.3.1 ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ถึงผู้บริหารโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 โรงเรียน ในการวิจัย

3.3.2 ผู้วิจัยวางแผนเก็บข้อมูล และจะการจัดการเรียนรู้ตามแผน 4 แผน ทั้งหมด 4 สัปดาห์ ๆ ละ 2 คาบ (1 คาบเท่ากับ 60 นาที)

3.3.3 ก่อนจัดการเรียนรู้ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนตอบแบบวัดความมีวินัยในตนเอง ด้านการเรียนรู้เพื่อประเมินตนเองอย่างซื่อสัตย์ โดยครู (ผู้วิจัย) ได้ชี้แจงทำความเข้าใจกับนักเรียนให้เข้าใจถึงวัตถุประสงค์และความสำคัญของการตอบแบบวัดความมีวินัยในตนเอง ด้านการเรียนรู้

3.3.4 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ ทั้งหมด

4 แผน จำนวน 4 สัปดาห์ ๆ 2 คาบ คาบละ 60 นาทีในการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนให้นักเรียน ทำสมาธิสวดมนต์ไหว้พระก่อนและระหว่างจัดการเรียนรู้ทุกครั้ง ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักไตรสิกขาทุกแผนการจัดการเรียนรู้

3.3.5 จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักไตรสิกขาครบทั้ง 4 แผนการจัดการเรียนรู้แล้ว ผู้วิจัยได้ให้นักเรียน ประเมินความมีวินัยในตนเอง ด้านการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อตรวจสอบความมีวินัยในตนเอง ด้านการเรียนรู้ของนักเรียนว่ามีพัฒนาการอย่างไรเป็นการวัดความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้หลังเรียนครั้งที่ 1

3.3.6 เมื่อจัดการเรียนรู้และวัดความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ ก่อนเรียนและหลังเรียน เสร็จสิ้น ต่อมา 1 เดือน ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนประเมินความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ อีกครั้ง 1 เพื่อทดสอบความคงทนของความมีวินัยในตนเอง และนำข้อมูลที่ได้ออกการวัดมาวิเคราะห์ต่อไป

4. ผลการวิจัย

4.1 นักเรียนส่วนมากร้อยละ 71.88% มีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.31$, S.D.=0.02) นักเรียนคนที่มีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้มากที่สุด คือ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}=4.83$, S.D. = 0.08) และรองลงมา คือ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ ($\bar{x}=4.73$, S.D. = 0.03) และนักเรียนคนที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ ($\bar{x}=3.55$, S.D. = 0.11)

4.2 นักเรียนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ อยู่ในระดับมากทุกด้านตามลำดับความมากน้อยดังนี้ ด้านใฝ่เรียนรู้ ($\bar{x}=4.39$, S.D. = 0.10) ความตรงต่อเวลา ($\bar{x}=4.38$, S.D. = 0.08) ตั้งใจเรียน ($\bar{x}=4.25$, S.D. = 0.10) และด้านความรับผิดชอบ ($\bar{x}=4.18$, S.D. = 0.12)

4.3 ความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ของนักเรียน หลังเรียนรู้ตามหลักไตรสิกขาสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทุกด้าน (4 ด้าน)

4.4 หลังจากจบการเรียนรู้ตามหลักไตรสิกขาไปแล้ว 1 เดือน พบว่า นักเรียนยังคงความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้อยู่ในระดับมากที่สุด และสูงกว่า เมื่อเรียนจบผ่านไป 1 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงว่า ความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ของนักเรียนพัฒนาขึ้น โดยการจัดการเรียนรู้ตามหลักไตรสิกขามีความคงทน

5. การอภิปรายผล

5.1 ผลการพัฒนาความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้ตามหลักไตรสิกขา คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนทุกคนและอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด และเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนและหลังเรียน พบว่า ความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 แสดงว่าหลักไตรสิกขาทำให้เด็กนักเรียนมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้มากขึ้น สอดคล้องกับ ภัทรพร ยูทธาภรณ์พินิจ และปรีชาดิ จันทร์เพ็ญ (2559) ผู้เรียนที่เข้ารับการพัฒนาความมีวินัยในตนเองทั้ง 2 ช่วงชั้น มีคะแนนความมีวินัยในตนเอง ด้านการเรียนรู้สูงขึ้น กว่าก่อนเข้ารับการพัฒนาความมีวินัยในตนเอง ด้านการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นอกจากนี้เป็นเพราะหลักสูตรสถานศึกษามุ่งพัฒนาให้เด็กนักเรียน มีคุณธรรม จริยธรรม ซึ่งทางโรงเรียน ได้จัดกิจกรรมไหว้พระ สวดมนต์ และปฏิบัติธรรมให้กับเด็กนักเรียน ทุกวันศุกร์ของแต่ละ

สัปดาห์ เพื่อให้เด็กมีคุณธรรม จริยธรรม ในตนเอง เพราะฉะนั้นการที่นำหลักไตรสิกขามาพัฒนาความมีวินัยในตนเอง ด้านการเรียนรู้ ของเด็กนักเรียนจึงเป็นเรื่องที่ไม่อยากสำหรับเด็กนักเรียน

5.2 การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ และฝึกทักษะทำ ให้เด็กนักเรียนเกิดความตั้งใจในการเรียน ทำให้ไม่เบื่อหน่าย และทำให้เข้าใจเนื้อหาสาระที่จัดการเรียนรู้เกิดความรู้ และเกิดพฤติกรรมความมีวินัยที่คงทน และยั่งยืนสอดคล้องกับ (Speneer Rathus, 2013, pp. 153-154) และ (Coon Dennis & Mitterer John 2013, น.206) ที่กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอันเนื่องมาจากการฝึกฝน หรือ ประสบการณ์

5.3 การที่นักเรียนมีความพร้อมที่จะเรียนรู้อยู่เสมอ มีความตั้งใจในการเรียนและทำกิจกรรมต่างๆ และสามารถวิเคราะห์สังเคราะห์แก้ไขปัญหาในกิจกรรมการเรียนรู้ ได้ถูกต้องตามความเป็นจริงตามหลักไตรสิกขา จึงทำให้เกิดความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ดีขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของสุคนธ์ สินธพานนท์ (2550, น. 189 – 190) และ สุวิทย์ มูลคำ และอุทัย มูลคำ (2545, น. 130) ในขณะที่เรียนเด็กนักเรียนได้สวดมนต์ไหว้พระรัตนตรัย และได้ ทำสมาธิก่อนเรียนทุกครั้งที่ยเรียน ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการศึกษา และมีความเข้าใจในสิ่งที่เรียนรู้ได้ง่าย กว่าเดิม

สรุป การพัฒนาความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ โดยใช้หลักไตรสิกขา สามารถพัฒนาความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้เป็นอย่างดี และมีความคงทน หลังจากได้รับการฝึกฝนหรือปฏิบัติอย่างต่อเนื่องเป็นระบบ

6.บทสรุป

การพัฒนาความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้เป็นเรื่องสำคัญมาก เป็นพฤติกรรมที่ประกอบด้วย ความรับผิดชอบ ตั้งใจเรียน ตรงต่อเวลา และใฝ่เรียนรู้ พฤติกรรมดังกล่าว เป็นเรื่องของการปฏิบัติตามคุณธรรมที่สำคัญ และเป็นจุดเน้นในการพัฒนา โดยเฉพาะในวัยเรียนระดับประถมศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเด็กไทยต้องได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าการที่นำหลักการของพระพุทธศาสนา มาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้เน้นความรู้ความเข้าใจ และการปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอซึ่งใช้ หลักการของไตรสิกขา พัฒนาความมีวินัยในตนเองด้านการเรียนรู้ ของนักเรียนสามารถพัฒนาได้ และถ้าได้ฝึกฝนเป็นประจำต่อไปก็จะเป็น พฤติกรรมที่ทำให้เกิดความคงทนอย่างยั่งยืนได้

7. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี เนื่องจากความเมตตากรุณา และช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ดร.ศรีสมร พุ่มสะอาด อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดร.นิภาพร เถลิมนรินทร์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และรศ.ดร.มารุต พัฒผล ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษาแนะนำ และแก้ไข ข้อบกพร่องต่างๆด้วยความเอาใจใส่ตลอดเวลา ผู้วิจัยขอขอบคุณมาอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณดร.ชัชชญา พิระธรณิสน์ นายอัมพร เจือจันทร์ และนาง สාරวย ภารัตนวงศ์ ที่ได้กรุณาเป็น ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบให้ข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะในการปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นอย่างดี ผู้วิจัย ขอขอบคุณผู้อำนวยการ คณะครู และนักเรียนโรงเรียนชุมชนบ้านโคกไผ่ (สถิตยวีระคุณ) จังหวัดนครราชสีมาที่ให้

ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย และขอขอบคุณผู้อำนวยการ คณะครู และนักเรียน โรงเรียนวัดสระแก้ว จังหวัดนครราชสีมา ที่ให้ความร่วมมือในการนำเครื่องมือไป Try out เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ และช่วยเหลือในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณบิดา มารดา และครอบครัว ที่สนับสนุนให้ผู้วิจัยได้รับการศึกษาอย่างเต็มกำลัง และคอยให้กำลังใจ และห่วงใยช่วยเหลือให้ผู้วิจัยมีกำลังใจมีความมานะ และความอดทนจนทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการทำวิจัยครั้งนี้ ประโยชน์ใดที่เกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเพื่อเป็นการน้อมรำลึก และบูชา พระคุณบิดา มารดา บูรพาจารย์ทุกท่านที่ประสพวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย

8.เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2556).พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2545และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและวัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552).หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ ชุมนุมสหกรณ์.
- ชนิตา รักษ์พลเมือง. (2557).แนวคิดและทฤษฎีการพัฒนา : กระบวนการทัศน์ที่เปลี่ยนแปลง . กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐพร สดาภรณ์. (2540). การศึกษาองค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนทหารและพลเรือน (Master's thesis). สืบค้นจาก <http://ird.stou.ac.th/>
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1 (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ภทรพร ยุทธาภรณ์พินิจ และปาริชาติ จันทร์เพ็ญ. (2559).การพัฒนาความมีวินัยในตนเองด้วยหลักไตรสิกขา (Master's thesis). สืบค้นจาก <http://ird.rmutto.ac.th/>
- วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : มูลนิธิสดศรี สฤษดิ์วงศ์.
- สินีนากู สุทธิจินดา. (2543). การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนสาขาวิชาพาณิชยการ โรงเรียนอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร (Master's thesis). สืบค้นจาก <http://www.edu.nu.ac.th/>
- สุวิทย์ มูลคำ, และ อรทัย มูลคำ. (2547). 20 วิธีจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมค่านิยม และการเรียนรู้ โดยการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง, กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- สุคนธ์ สินธพานนท์. (2550). สอดคล้องวิธีการสอนสังคมศึกษาศาสนาและวัฒนธรรมนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- Coon Dennis & Mitterer John. (2013). Psychology: A Journey (5 th ed). Wads worth.
- Rathus, A. Spencer. (2013). Psychology Concepts and Connections, Brief Version, International Edition.Mc Graw Hill. Connect Learn Succeed.